

Yoji KOYAMA*

STRATEGIJE LOKALNE UPRAVE GLEDE EKONOMSKEGA PODROČJA OBROČA JAPONSKEGA MORJA

Sodelovanje med deželami, ki obkrožajo Japonsko morje je, bilo zaradi razlik v ekonomskih sistemih in nesrečne zgodovine dolgo časa slabo. Kljub temu pa je za te države nujno, da izoblikujejo ekonomski prostor znotraj obroča Japonskega morja, da bi vsaki državi omogočile uravnovešen nacionalni razvoj. Pokazala se je možnost, da bi periferne regije lahko ustvarile ekonomski prostor v obroču Japonskega morja. Vloga, ki bi jo v tem procesu igrala lokalna uprava pa je zelo pomembna.

V tem tekstu želim pojasniti vlogo lokalne uprave in njenih strategij za vzpostavitev sodelovanja na področju Japonskega morja.

Novi pogoji za regionalno sodelovanje

Vlada na državni ravni ima pri formiranju ekonomskega področja znotraj obroča Japonskega morja pomemno vlogo. Vendar bi morala biti vloga lokalne uprave še pomembnejša. Številni globalni trendi so ustvarili okolje, ki vzpodbuja regionalno sodelovanje.

Najprej, končala se je hladna vojna. Japonsko morje je bilo v obdobju hladne vojne 'morje tenzij' in 'morje vojaške konfrontacije'. Po koncu hladne vojne so se pričele tenzije sproščati in danes so izgledi za sodelovanje boljši.

Drugič, globalizacija hitro napreduje. Zaradi napredka znanosti in tehnologije se hitro povečuje transport dobrin, mednarodno gibanje ljudi je postalo zelo aktivno. Nacionalne meje in suverene države ne predstavljajo več ovir, ki bi preprečevale pretok ljudi, dobrin, denarja in informacij. Nacionalna država je postala premajhna, da bi še lahko bila okvir ekonomskih aktivnosti. Mednarodne organizacije kot na primer UN, IMS, Svetovne banke, WTO itd. igrajo danes pomembno vlogo. V obdobju brez meja se pomen, ki so jih imele meje v preteklosti zmanjšuje, zato se spreminja tudi vloga držav. Na področju svetovne politike in mednarodne trgovine so se razen vlade pojavili še drugi različni akterji.

Profesor Kiichiro Tomino, ki je bil župan mesta Zushi v prefekturi Kanagawa dva mandata, pravi: "Danes smo priča fenomenu krhanja pojmovanja absolutne državne suverenosti, ki je prevladovala od pojava modernih držav dalje in tudi sama državna suverenost se je razpršila v smeri globalizma in hkrati v smeri lokalnih entitet, kot so lokalna uprava in regionalne družbe".¹ Ob poudarjanju

* Dr. Yoji Koyama, profesor na Univerzi Niigata.

¹ Kiichiro Tomino, *Recommendation of local government and local sovereignty*, Sanichishobo, 1994, str.137.

vloge lokalne uprave v mednarodni skupnosti pravi: "Lokalne vlade niso del vlada-jočega sistema, ampak pomemben dejavnik za realizacijo miru v mednarodni skupnosti po kolapsu sistema moderne države".² Vloga lokalnih uprav še posebej na področju diplomacije narašča. Osrednje vlade v diplomaciji nimajo ekskluzivnih kompetenc, ampak jih delijo z lokalnimi upravami. Te so sposobne igrati aktivno vlogo na področjih kot so kulturna izmenjava, humanitarna pomoč, znanstveno in ekonomsko sodelovanje itd. Zanimivo je, da namesto sodelovanja na istih administrativnih nivojih (t.j. država z državo, prefektura s prefekturo, mesto z mestom, kraji in vasi z drugimi kraji in vasi) sedaj narašča sodelovanje preko teh omejitev.³

Globalizem ni v nasprotju z regionalizmom. Zahodne evropske države so povečale stopnjo integracije od EEC, EC in EU. Hkrati je ta organizacija absorbirala severnoevropske dežele in se je še pripravljena prostorsko širiti. Obenem pa je znotraj širših regij opazna tendenca po prostovoljnem sodelovanju manjših regij (subregij). Raziskovalna skupina pod vodstvom profesorja Hiroshi Momose je tovrstno gibanje poimenovala 'subregionalno sodelovanje'. Dežele obročja Baltijskega morja (Estonija, Latvija, Litva, Finska, Švedska, Norveška, Danska, Nemčija, Poljska) na primer sodelujejo na področju vrste zadev, vključno z ekološkimi vprašanji, ekonomskim sodelovanjem, kulturno izmenjavo, problemom človekovih pravic itd. Tudi v Srednji in Vzhodni Evropi se je takoj po drastičnih reformah leta 1989 'vzporedno s transformacijami notranjega politično-ekonomskega sistema pričelo restrukturiranje zunanjih odnosov'. Trenutno delujeta dve obliki regionalnega sodelovanja. Prvo je 'Višegrajsko sodelovanje', ki so ga julija leta 1991 vzpostavile Poljska, Češka, Slovaška in Madžarska, leta 1996 pa se je pridružila še Slovenija. Druga je 'Srednjeevropska pobuda', ki jo predstavljajo dežele bivšega Habsburškega imperija ter še nekatere dežele.⁴

'Evroregija' (Euroregion) je zanimiv primer 'sodelovanja lokalnih uprav preko nacionalnih meja'. Čeprav je še veliko ovir pri integraciji Zahodne in Vzhodne Evrope, pa integracija na mikro nivoju zagotovo napreduje. Narašča na primer sodelovanje lokalnih uprav, ki mejijo na sosednje države, na primer Češka in Nemčija, Češka in Poljska, Slovaška in Poljska itd. Napredek je bil narejen na različnih področjih, na primer izboljšanje transporta, zaščita pred onesnaževanjem, regionalni razvoj, zdravje in socialna blaginja, izobraževanje in kultura, turizem itd. Tako je na področju celotne Evrope nastalo nič manj kot 40 'evroregij'.⁵

Podobno tendenco zasledimo v Severni Ameriki. Sporazum o prosti trgovini med Združenimi državami in Kanado je pričel veljati januarja 1989, Sporazum o severnoameriški prosti trgovini (North American Free Trade Agreement (NAFTA)), ki vključuje tudi Mehiko, pa je pričel veljati januarja 1994. Po zaslugi sporazuma o prosti trgovini je trgovanje med Združenimi državami in Kanado naraslo, poglo-

² *Ibid.*, str.6.

³ Na primer, majhna japonska vas Shariki-mura v prefekturi Nishitugaru-gun, Aomori je z mongolsko vlado sklenila sporazum o tehnološkem transferju proizvodnje riža v to deželo.

⁴ Hiroshi Momose (ur.), *Subregional Cooperation and International Relations in Transition*, Yushindo, poglavja 1-4.

⁵ *Ibid.*, poglavje 6.

bile pa so se tudi druge oblike sodelovanja med obema državama. Zahodne province Kanade so še posebej bolj zainteresirane za trgovanje s sosednjimi zahodnimi državami ZDA kot pa s srednjimi in vzhodnimi provincami lastne države. Na konferenco junija leta 1994, ki sta jo sponzorirali Univerza v Alberti in Univerza v Montani, so bili povabljeni predstavniki regij, ki jih povezuje Skalno gorovje, to so provinca Alberta, Kanada, države Montana, Idaho, Kolorado, ZDA. Razpravljali so o potrebi po okrepitvi sodelovanja med severom in jugom preko nacionalnih meja skozi koridor Skalnega gorovja, na ekonomskih področjih, vključno s turizmom, transportom, komunikacijami itd. Glavni govornik na konferenci je poudaril ponovni pojav mestne države kot enega od glavnih razvojev v moderni dobi.⁶

Leta 1989 so pan-pacifiške dežele ustanovile APEC (Azijsko-pacifiško ekonomsko sodelovanje). V zgodnjih devetdesetih sta ZDA in Kanada pričeli izražati zanimanje za azijske trge in se aktivno vključili v APEC. APEC se je tudi spremenil iz proste kooperativne organizacije v organizacijo z namenom regionalne ekonomske integracije. Bogolska deklaracija iz leta 1994 je potrdila smer liberalizacije trgovine in investiranja. Območje obroča Japonskega morja, ki je subregija Pacifiškega obroča, bo tako pod vplivom gibanja APEC-a. Problem pa je v tem, če bo 'subregionalno sodelovanje' možno tudi v obroču Japonskega morja.

Škodljive posledice prevelike koncentracije v vlemestih in možnost sodelovanja med perifernimi regijami

Na Japonskem ima vlada, ki je locirana v Tokiu, veliko koncentracijo moči. "Vlada pobere 62% državnih davkov, ki jih zbirajo osrednja vlada in lokalne vlade, medtem ko 65% stroškov pokrivajo lokalne vlade. Pri prenosu večjih vsot denarja od osrednje vlade do lokalnih vlad delujeta *sistem subvencij* in *sistem 'dovoljenje-avtorizacija'* zelo zapleteno".⁷ In tu je izvor moči birokratov. Birokracija se trdovratno upira procesu decentralizacije, njihov argument proti decentralizaciji pa je, da lokalna uprava nima upravljalnih sposobnosti. Po drugi svetovni vojni je bil uzakonjen zakon o lokalni avtonomiji po modelu ZDA. Pred tem zakonom na Japonskem skorajda ni bilo tradicije lokalne avtonomije. Nujno je bilo določiti neka navodila. Ko je japonska družba 50 let po koncu vojne dozorela, je moč lokalne uprave naraščala. "Mnoge lokalne uprave, sicer v mejah zakona, zavračajo obliko administracije, ki je omejena z navodili in kreativno vodijo lokalno upravo".⁸ *Permission-authorization* moč, ki jo imajo vladna ministrstva ter velik del administrativnih nalog, ki bi jih ta ministrstva morala opravljati, a jih vsiljujejo

⁶ Edward J. Chambers & Michael B. Percy, *Western Canada in the International Economy*, The University of Alberta Press, 1992; *Visioning the New Economy in the Rocky Mountain West: A Summary of the Conference*, Information Bulletin št. 24, Western Centre for Economic Research, University of Alberta, 1994.

⁷ *Asahi Shinbun*, April 12, 1995.

⁸ Kiichiro Tomino, *op.cit.*, str. 96

lokalni upravi, so postale glavna ovira za nadaljnji razvoj lokalne uprave. Čas je, da se v naši državi prične izvajati decentralizacija.

"Težnja po kratkotrajni in parcialni učinkovitosti"⁹ je v naši deželi pripeljala do neuravnovešenega razvoja dežele. K temu je prispeval tudi centraliziran politični in administrativni sistem, saj obstaja mehanizem, ki dopušča, da se večina informacij zbira v Tokiu. Opaziti je tendenco, da so celo podjetja, ki so imela glavne pisarne v Osaki in Nagoyi, le-te preselila v Tokio. Območja obrnjena proti Japonskemu morju (še posebej Honshu) so zaostala v razvoju, še do nedavnega pa so se imenovala 'ozadje Japonske'. Čeprav je GNP na prebivalca v 14 prefekturah, ki so obrnjene proti Japonskemu morju, silno velik v primerjavi s tistim v sosednjih deželah, pa znaša le 80% povprečja za celotno Japonsko.¹⁰

Rezultat ekonomskega razvoja, ki daje prednost področju Pacifiškega oceana, sta prevelika koncentracija v velemestnem področju in sosednjih prefekturah in premalo naseljena ruralna področja. Tokio je preveč naseljeno mesto. Ker so cene zemljišč izjemno visoke, si običajni ljudje ne morejo več privoščiti gradnje hiše izven Tokia. Mnogi delavci potrebujejo skoraj dve uri, da se pripeljejo do delovnega mesta. Tokio ima izredno onesnažen zrak. Tokio in njegove sosednje prefekture niso več sposobne odstraniti lastnih smeti in industrijskih odpadkov iz svojega področja in so zato prisiljene prepeljati industrijske odpadke v oddaljena neposeljena področja in se jih tako znebiti, to pa včasih povzroči prepir s prebivalci. Tokiu in njegovim sosednjim prefekturam včasih primanjkuje tudi vode. Tokio je sicer udobno in učinkovito moderno mesto, vendar je zelo občutljivo za naravne nesreče. Če bi prišlo v Tokiu do potresa kot je bil potres v Kobeju, bi bila škoda neizmerljiva. Z ekološkega vidika je Tokio dosegel meje razvoja.

Od vseh severovzhodnih provinc, tri kitajske province, provinca Heilongjian kot tudi provinca Zhilin ne mejijo na morje. Poleg trgovanja na meji, morata obe provinci ob trgovanju s tujimi deželami uporabljati ceste po kopnem in pristanišče Dalian v provinci Ryonei. Količina tovara je že presegla mejo sposobnosti nakladanja in raztovarjanja v pristanišču Dalian. Poleg tega pa so stroški trgovanja po kopnem enormni. Provinca Heilongjian išče možnosti za izvoz dobrin (t.j. soje) tudi po reki Amur, provinca Zhilin pa želi dobiti dostop do Japonskega morja po reki Tumangan. Razvoj Tumanganskega porečja je velik projekt, ki zahteva večje količine denarja in precej časa. Trenutno je za provinco Zhilin bolj praktično, da s tujimi deželami trguje preko pristanišča Zarubino, Primorsky Krai, Rusija, poleg pristanišč severovzhodnega dela Severne Koreje.

Ruski Daljni Vzhod je izkrivil ekonomsko strukturo. Njegova samozadostnost glede hrane je 50% in glede potrošniških dobrin 30%. Ostali del nujno potrebne hrane in drugih potrošniških dobrin pridobiva iz zahodne Sibirije in evropske Rusije. Ruski Daljni Vzhod pa velja za osnovo virov. Pod Gorbačovovo perestrojko se je za vsako samostojno podjetje, teritorij, provinco in republiko zahtevalo, da si sama najde vire dohodka na osnovi samostojne bilance in sistema samofinanciranja. To je bil izraz stanja, ko si center ZSSR ni mogel privoščiti podpiranja

⁹ Makoto Nobukuni, *A New prospect for Northeast Asia: from Visioning to Action*, ERINA REPORT, 1994, Vol. 1, str. 4.

¹⁰ ERINA REPORT, 1994, Vol. 1, str. 22.

Daljnega Vzhoda. Protošniški trgi na Daljnem Vzhodu imajo po zlomu Sovjetske zveze resne težave zaradi pretrganja ekonomskih povezav med različnimi regijami. Tako je torej ruski Daljni Vzhod vedno bolj odvisen od azijskih Pacifiških dežel. Moskva je od Khabarovska oddaljena 8000 km, kar je 10 ur vožnje z letalom, potovanje s trans-sibirsko železnico pa traja en teden. Če pa se ozrejo proti jugu, je Niigata oddaljena od Khabarovska z letalom manj kot dve uri. Razdalja med Vladivostokom in Niigato je približno 800 km, potovanje z ladjo pa traja le dan in pol. V obdobju brez meja bi bilo za ruski Daljni Vzhod povsem naravno sodelovati s prefekturami, ki mejijo na Japonsko morje.

Japonska obala, ki meji na Japonsko morje ima nekaj skupnega z vzhodnim delom korejske Peninsule, ruskim Daljnim Vzhodom in provincama Zhilin in Heilongjian na Kitajskem. Vse te regije so oddaljene od centrov svojih dežel in so manj razvite. Razvoj transportnih in komunikacijskih sredstev naredi svet manjši, ljudje, dobrine, denar in informacije pa sedaj lažje potujejo preko nacionalnih meja. Poleg osrednjih vlad postajajo akterji diplomacije tudi lokalne uprave, podjetja, raziskovalne organizacije in državljani. V tej situaciji obstaja tudi možnost, da bodo periferne regije teh 5 dežel sodelovale med sabo na lastno pobudo, po izoblikovanju novega ekonomskega področja. Problem pa je, kako to idejo realizirati.

374 Strategije lokalnih uprav glede formiranja ekonomskega področja obroča Japonskega morja

Konfrontacija Vzhoda in Zahoda je v obdobju hladne vojne onemogočala sodelovanje čez Japonsko morje. Nevidni zid na Japonskem morju pa so razbile lokalne uprave in njeni prebivalci. Ljudje, ki živijo na obali Japonskega morja so se na več načinov trudili, da bi aktivirali regije za sodelovanje z deželami na drugi strani morja. Leta 1964, na primer, ko je Niigato prizadel težak potres, je mesto Khabarovsk poslalo Niigati stavbni les kot humanitarno pomoč. To dejanje je leta 1965 pomenilo osnovo za razvoj sodelovanja med mestoma. Mesto Niigata je na primer prispevalo k organiziranju Družbe županov Japonske in Sovjetske zveze na obali Japonskega morja, ki je svoje aktivnosti začelo izvajati leta 1970. Mesto Niigata se je aktivno pogajalo z vladami obeh dežel, ko so pripravljali odprtje zračne povezave.

Mnogo lokalnih uprav na obali Japonskega morja je vključenih v aktivnosti mednarodnega sodelovanja na drugi strani Japonskega morja. Na primeru mesta Niigate želim pojasniti strategije lokalnih uprav glede formiranja ekonomskega področja Japonskega morja. V nasprotju z mestom Niigato je prefektovska vlada Niigate dolgo časa nasprotovala sodelovanju z deželami na drugi strani Japonskega morja. Šele leta 1989, ko je bil gospod Kaneko izvoljen za prefekta, je prefektovska vlada dopustila aktivnejšo vlogo sodelovanja z deželami na drugi strani Japonskega morja. Februarja leta 1990 je prefektovska vlada Niigate skupaj z mestom Niigata in Trgovinsko in industrijsko zbornico Niigate organizirala 'Mednarodni forum za sodelovanje v obroču Japonskega morja'. Sedmi forum je bil februarja letos.

Junija 1991 je prefektovska vlada Niigate izdala publikacijo 'Strateški projekti Niigate za 21. Stoletje', ki bi jih lahko strnili v dve točki: A) Formacija temelja sodelovanja v obroču Japonskega morja; B) Formacija udobnega in aktivnega življenjskega prostora za prebivalce prefekture. Prva točka vključuje naslednje projekte¹¹:

- izboljšanje morskih pristanišč in letališča Niigate
- ekonomsko in tehnološko sodelovanje na območju obroča Japonskega morja
- formacija centralnega mesta v obroču Japonskega morja
- ustanovitev ekspertne skupine za obroč Japonskega morja
- ustanovitev raziskovalnega inštituta za morske vire v obroču Japonskega morja
- ustanovitev centra za mednarodno sodelovanje
- organiziranje mednarodnih kulturnih in športnih dogodkov.

Entuziazem gospoda Kanekoja glede obroča Japonskega morja lahko ponazorimo z vpeljavo nagrade 'Niigata Prize of the Japan Sea Rim'¹² leta 1992, da bi vzpodbudil aktivnosti v obroču Japonskega morja. Njegovo politiko nadaljuje tudi sedanjí prefekt Ikuo Hirayama. Vendar med njunima politikama vseeno obstaja razlika. Prejšni prefekt Kaneko je govoril o 'obroču Japonskega morja kot prioriteti' za prefekturo Niigata. '5. dolgoročni obsežni plan prefekture Niigata' (marec 1994), ki je bil izdelan po imenovanju gospoda Hirayama za prefekta, pa govori o 'konceptu promocije Japonskega morja in pasu Kanetsu'.¹³ 'Dolgoročni obsežni plan' pomeni kombinacijo 'geografske osi vzdolž Japonskega morja' in 'geografsko os, ki povezuje velemestno področje in obalo Japonskega morja' in tako postavlja prefekturo Niigata v vozlišče.¹⁴

Mesto Niigata ima naslednje geografske prednosti: je največje mesto na obali Japonskega morja (Honshu) in pomembna ekonomska in kulturna lokacija. Južna Koreja in Ruska federacija sta svoja konzulata postavili prav tu. Iz Niigate do Tokija je za prevoz z vlakom Shinkansen (hitri vlak) potrebno dve uri. Niigata ima mednarodno letališče. Ima redne polete do Khabarovska (2 leta na teden), Vladivostoka (2 leta), Irkutskaja (1 let) in Seula (4 leti). Za pomorski transport ima Niigata redno povezavo z mesti Vladivostok, Nokhodka in Vostochny v Rusiji, Wonsan v Severni Koreji, Pusan v Južni Koreji in Dalian na Kitajskem. Mesto Niigata je vključeno tudi v Jugovzhodno azijsko linijo. Ne smemo pa pozabiti, da ima na Japonskem edino Niigata ladijsko zvezo s severno Korejo.

Na 5. mednarodnem forumu za sodelovanje v obroču Japonskega morja (5. ekonomski forum severo-vzhodne Azije), ki je bil v Niigati februarja 1995, je imel prefekt Hirayama predstavitev¹⁵, na kateri je na osnovi '5. dolgoročnega obsežnega plana prefekture Niigata' pojasnil osnovno strategijo prefekture Niigate glede sodelovanja v obroču Japonskega morja. Ta plan je razjasnil usmeritev pri formi-

¹¹ Prefektovska vlada Niigate, *Niigata Strategic Projects for 21st century, 1991, str.9-14.*

¹² Ta nagrada je vsako leto podeljena trem osebam (organizacijam). Vsak nagrajenec prejme 2 milijona jenov.

¹³ *Nova nacionalna smer teritorija, ki naj bi bila ustvarjena s formiranjem hitre transportne mreže in informacijske mreže, ki bo povezovala regije obale Japonskega morja in z akumulacijo industrijskih, kulturnih in urbanih funkcij itd. Niigata Strategic Projects for 21st century, str. 45.*

¹⁴ *Ibid., str. 28.*

¹⁵ *Niigata International Conference, the 5th Northeast Economic Forum: Collection of Report Summaries, 1995, str. 12-13.*

ranju kooperativnega področja obroča Japonskega morja in izpostavil 6 strateških nalog, kot so transport, materialna distribucija, informiranje, industrija, mesta, kultura in (zeleno) okolje. Področja so naslednja:

- Za izboljšanje transportne mreže bodo imela letališča in pristanišča prednost pri vzpostavljanju linij. Na primer, kmalu se bo razširil dostop do Kharbina.

- Za razširitev osnove materialne distribucije in pripravo pripomočkov za hitre linijske ladje, bo Niigata postala podporna baza za različne projekte v severovzhodni Aziji.

- Prefektura Niigata naj bi, za akumulacijo in pošiljanje informacij, postala informacijski center z razširitvijo Ekonomskega raziskovalnega inštituta severovzhodne Azije (ERINA).

- Da bi vzpodbudili sodelovanje znotraj posameznih industrij, se je potrebno pripraviti na nadgradnjo industrij ter izdelati in izvesti program ekonomsko tehnološkega sodelovanja z vidika obojestranskega sodelovanja tehnologij nujnih za ekonomski razvoj v severovzhodni Aziji.

- Izboljšati urbane funkcije in promovirati kulturno izmenjavo z organiziranjem mednarodnih kulturnih in športnih dogodkov.

- Ustanoviti mednarodno organizacijo, ki se bo ukvarjala z raziskovanjem, razvojem in upravljanjem morskih virov v Japonskem morju.

Sodelovanje na ravni prefektur pa tudi mest, krajev in vasi je precej pomembno, saj imajo, kar se regionalnih problemov tiče, lokalne uprave največ izkušenj. Gospod Hiramatsu, prefekt prefekture Oita, je izjavil, "da bi v primerih velikih projektov morale vlade igrati glavno vlogo, medtem ko bi bila v primeru problema, kako aktivirati regije, učinkovitejša lokalna diplomacija lokalnih uprav glede sposobnih ljudi in akumulacije programov".¹⁶

Japonska ODA vsebuje 1,300 milijard jenov, kar je največ na svetu. Vendar pravijo, da je na Ministrstvu za zunanje zadeve samo 130 zaposlenih dodeljenih aktivnostim ODA.¹⁷ Posledično vsak projekt sam poskuša dobiti sredstva za konstrukcijo velikih nasipov, cest itd. Ti projekti so največ pripomogli k izboljšanju življenja in blaginje, čeprav so bili nekateri med njimi obtoženi uničenja naravnega okolja prebivalcev. Poleg tega obstaja tudi pomoč, ki je, čeprav majhna, učinkovita in v veliko pomoč prebivalcem bolj kot pomoč, ki jo ponujajo severnoevropske države. Profesor Tomino poudarja pomembnost pomoči na ravni prebivalcev in predlaga alokacijo 0.1% sredstev lokalnega proračuna k ODI.¹⁸ Mislím, da je aktivno sodelovanje prefekture Niigata v preoblikovanju pristanišča Zarubino primer lokalizirane ODE.

Na koncu želim zaključiti svoje poročilo z omembo nekaj nalog, ki so še ostale. Spremeniti se mora tok materialne distribucije. Japonska ima skupno 1.009 pristanišč, od tega le 143 (13%) na obali Japonskega morja, vključno z 18 pomembnimi pristanišči. Vendar je količina tovora na obali Japonskega morja le 3% celotnega transporta. Razmerje med pristanišči na obali Japonskega morja in celotno

¹⁶ Mōrihiko Hiramatsu, *A Road to 'the United States of Japan'*, 1995, str. 47.

¹⁷ Mōrihiko Hiramatsu, *'A Possibility of Local Government: from viewpoint of Globalism, Research Organization for Citizen's Sciences, 1993, str. 54.*

¹⁸ Kūchiro Tomino, *Recommendation...*, str. 99.

japonsko trgovino upada na škodo pristanišč. Delež teh pristanišč v celotnem izvozu je bil leta 1975 0,9%, leta 1985 0,6%, in leta 1989 0,5%. Delež v celotnem uvozu pa je bil leta 1975 2,3%, leta 1985 1,9% in leta 1989 1,7%.¹⁹ Tudi v primeru, ko podjetja z obale Japonskega morja izvažajo svoje izdelke v tuje države, iz tujih držav pa uvažajo surovine, izvoz in uvoz večinoma potekata preko pristanišč na obali Tihega oceana, kot sta Yokohama in Kobe. Zato je za lokalne vlade in privatna podjetja nujno, da ustvarijo promet preko pristanišč.

Nujno je izvesti decentralizacijo osrednje vladne moči in jo prenesti na lokalno raven oblasti. Brez te decentralizacije lokalna vlada ne more biti vlada v pravem pomenu besede. Močna lokalna vlada bi lažje promovirala kulturne in izobraževalne interese svojih prebivalcev. Ta promocija je pomembna še posebej v primeru lokalnih uprav na obali Japonskega morja, saj so njihovi odnosi z ostalimi deli Vzhodne Azije edinstveni. V ta namen je nujno izuriti lokalno osebje, ki bo promoviralo te mednarodne aktivnosti.

Danes opažamo trend k večjemu sodelovanju med japonskimi prefekturami. V preteklosti je vsaka prefektura na svoj način sodelovala z državami preko morja. Tako torej ne moremo zanikati, da je včasih šlo tudi za medsebojno tekmovanje. Določena tekmovalnost je seveda zdrava, čeprav je sodelovanje prav tako nujno.

V zvezi z ekonomskim področjem obroča Japonskega morja lahko rečemo, da je poslovna ekspanzija omejena zaradi politične nestabilnosti v Rusiji, stagnacije trgovine z Rusijo itd. Vendar pa je oblikovanje ekonomskega področja daljnosežen koncept, ki gleda 10 do 20 let naprej v prihodnost. Ne gre za cilj, ki bi ga bilo zlahka opustiti. Dolgoročno gledano se bo Rusija politično in ekonomsko stabilizirala, trgovina z Rusijo pa bo narasla, spremenila pa se bo tudi situacija s Severno Korejo. Zato bi prefekture Honshu in Hokkaido na obali Japonskega morja morale več pozornosti posvetiti trgovini z jugovzhodno Azijo. Hkrati bi morale bolj dolgoročno vztrajati pri naporih za razvoj ekonomskega sodelovanja z ruskim Daljnim vzhodom, tremi kitajskimi severovzhodnimi provincami in korejsko Peninsulo. Lokalne uprave, ki v nasprotju s podjetji niso motivirane s profitom, pa bi si morale prizadevati ustvariti okolje za ekonomsko sodelovanje in infrastrukturo na osnovi dolgoročne vizije.

¹⁹ Takeshi Meguro, *Significance of the Area of the Japan Sea Rim and the Role of Regions of the Japan Sea Coast*, Niigata International Forum on the Cooperative Area of the Japan Sea Rim '92, str. 43.